

SŁOWO PANA

TEMAT: KOŚCIÓŁ jako znak jedności w świecie.

SOBÓR WATYKAŃSKI II LUMEN GENTIUM

"Bóg powołał zgromadzenie tych, co z wiarą spoglądają na Jezusa, sprawcę zbawienia i źródło pokoju oraz jedności, i ustanowił Kościołem, aby ten Kościół był dla wszystkich razem i dla każdego z osobna widzialnym sakramentem owej zbawczej jedności." (LG 9)

KATECHIZM

„Od początku ten jeden Kościół ukazuje się jednak w wielkiej różnorodności, która pochodzi zarówno z różnaitości darów Bożych, jak i wielości otrzymujących je osób. W jedności Ludu Bożego gromadzi się różnorodność narodów i kultur. Wśród członków Kościoła istnieje różnorodność darów, zadań, sytuacji i sposobów życia: „We wspólnocie kościelnej prawomocnie istnieją partykularne Kościoły, korzystające z własnej tradycji”. Wielkie bogactwo tej różnorodności nie sprzeciwia się jedności Kościoła. To grzech i ciężar jego konsekwencji zagraża nieustannie darowi jedności”. (KKK 814)

PISMO ŚWIĘTE

Nie tylko za nimi proszę, ale i za tymi, którzy dzięki ich słowu będą wierzyć we Mnie; aby wszyscy stanowili jedno, jak Ty, Ojczy, we Mnie, a Ja w Tobie, aby i oni stanowili w Nas jedno, aby świat uwierzył, żeś Ty Mnie posłał. I także chwałę, którą Mi dałeś, przekazałem im, aby stanowili jedno, tak jak My jedno stanowimy. Ja w nich, a Ty we Mnie! Oby się tak zespolili w jedno, aby świat poznał, żeś Ty Mnie posłał i żeś Ty ich umiłował tak, jak Mnie umiłowałeś. Ojczy, chcę, aby także ci, których Mi dałeś, byli ze Mną tam, gdzie Ja jestem, aby widzieli chwałę moją, którą Mi dałeś, bo umiłowałeś Mnie przed założeniem świata. Ojczy sprawiedliwy! Świat Ciebie nie poznał, lecz Ja Ciebie poznałem i oni poznali, żeś Ty Mnie posłał. Objawiłem im Twoje imię i nadal będę objawiał, aby miłość, którą Ty Mnie umiłowałeś, w nich była i Ja w nich. [J 17,20-26]

A zatem zachęcam was ja, więzieli w Panu, abyście postępowali w sposób godny powołania, jakim zostaliście wezwani, z całą pokorą i cichością, z cierpliwością, znośąc siebie nawzajem w miłości. Usiłujcie zachować jedność Ducha dzięki więzi, jaką jest pokój. Jedno jest Ciało i jeden Duch, bo też zostaliście wezwani do jednej nadziei, jaką daje wasze powołanie. Jeden jest Pan, jedna wiara, jeden chrzest. Jeden jest Bóg i Ojciec wszystkich, który [jest i działa] ponad wszystkimi, przez wszystkich i we wszystkich. [Ef 4,1-6]

KOMENTARZ

Świat zróżnicowany, wielobarwny. Jego obserwacja skłania do przekonania, że jest zbudowany na przeciwieństwach, antagonizmach, wręcz może walczących ze sobą skrajnościach. Również świat chrześcijański. Od Pawła i od Apollosa. Wschodni i Zachodni. Potem jeszcze więcej i głębiej. Pragnienie jedności wydaje się być złudzeniem, marzeniem

CZAS DZIELENIA

- Jak rozumiem i tłumaczę innym słowo: „jedność”? Czym jest dla mnie jedność w Kościele Katolickim?
- Czy moja parafia, czy moja wspólnota jest dla mnie znakiem jedności w Kościele? W jaki sposób się to przejawia w codziennym życiu?
- W jaki praktyczny sposób mogę zadbać o jedność Kościoła Katolickiego i jedność w otaczającym mnie świecie?

NAUCZANIE

„Szlak nawrócenia serc jest wyznaczany rytmem miłości, która zwraca się równocześnie do Boga i do braci: do wszystkich braci, również do tych, którzy nie są w pełnej komunii z nami. Miłość ożywia pragnienie jedności nawet w tych, którzy nigdy nie dostrzegali jej potrzeby.

Miłość tworzy komunie osób i Wspólnot. Jeśli się miłujemy, staramy się pogłębić naszą komunie i czynić ją coraz doskonalszą.

Miłość zwraca się do Boga jako najdoskonalszego źródła komunii - która jest jednością Ojca, Syna i Ducha Świętego, aby z tego źródła czerpać moc tworzenia komunii pomiędzy ludźmi i Wspólnotami lub odtwarzania jej pomiędzy jeszcze rozdzielonymi chrześcijanami.

Miłość jest najgłębszym, życiodajnym nurtem procesu zjednoczenia”

(papież Jan Paweł II)

pięknoduchów, być może ucieczką przed utratą poczucia bezpieczeństwa. Mówienie o budującej jedności chrześcijan Eucharystii ociera się o śmieszność. Zwłaszcza gdy części z nich zarzuca się brak sukcesji i sakramentu święceń. Impas?

Dostrzegając trudność katechizm proponuje to samo, co zrobił Jezus podczas Ostatniej Wieczerzy - modlitwę. „Im boleśniej dają się odczuć podziały Kościoła, które uniemożliwiają wspólne uczestnictwo w uczcie Pana, tym bardziej naglące są modlitwy zanoszone do Niego, by nastąpiły dni pełnej jedności wszystkich wierzących” (KKK 1398). Ta modlitwa szczególnie mocno wybrzmiewa w pierwszej modlitwie eucharystycznej o tajemnicy pojednania. „Wejrzyj, Ojczy, na swoją rodzinę, która łączy się z Tobą w jedynej ofierze Jezusa Chrystusa i daj nam moc Ducha Świętego, abyśmy zwyciężywszy wszelkie podziały i niezgodę zostali złączeni w jedno ciało.”

Krokiem w kierunku pełnej jedności jest uznanie tego, co wspólne. Katechizm wymienia trzy elementy, które w widoczny sposób wyrażają jedność Kościoła:

- wyznanie jednej wiary otrzymanej od Apostołów;
- wspólne celebrowanie kultu Bożego, przede wszystkim sakramentów;
- sukcesję apostołską za pośrednictwem sakramentu święceń, która strzeże braterskiej zgody rodziny Bożej (KKK 815).

Jedności katolickiej nie niszczy zatem istnienie kilku obrządków liturgicznych, których używa się w liturgii Kościołów katolickich wschodnich. Nie niszczy także brak obowiązkowego celibatu prezbiterów w wielu wschodnich Kościołach. „To grzech i ciężar jego konsekwencji zagraża nieustannie darowi jedności” (KKK 814).

Św. Paweł mówi, że „jedno jest Ciało i jeden Duch, bo też zostaliście wezwani do jednej nadziei, jaką daje wasze powołanie. Jeden jest Pan, jedna wiara, jeden chrzest. Jeden jest Bóg i Ojciec wszystkich, który [jest i działa] ponad wszystkimi, przez wszystkich i we wszystkich” (Ef 4, 4-6). Źródłem jedności Kościoła jest wewnętrzne życie Boga - wspólnoty Osób. Jedność ta została przez Boga przewidziana już przed wiekami, a ostatecznie zrealizowana w Chrystusie. To w Nim połączyły się dwie natury: Boska i ludzka. Przez całą swoją ziemską działalność Jezus ujawniał wolę zjednoczenia ludzi. Z grupy swoich uczniów powołał Dwunastu, którzy stanęli u podstaw kościelnej jedności z Piotrem na czele - skałą jednoczącą wszystkich. Bóg jest Miłością, zatem i nas - członków Kościoła - powinna łączyć miłość, „która jest więzią doskonałości” (Kol 3, 14). Tak jak Chrystus jest jedną Osobą, w której łączą się dwie natury, tak też i Jego Kościół kontynuuje Jego misję na świecie poprzez jednanie ludzi z Bogiem.